

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **K.B. a.s.**, se sídlem ■■■, zastoupen JUDr. Miroslavem Houškou, advokátem se sídlem V Jámě 1/699, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2015, č. j. 29154/15/5200-11432-711891,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 4. 9. 2015, č. j. 29154/15/5200-11432-711891, a platební výměr Finančního úřadu pro Liberecký kraj ze dne 19. 1. 2015, č. j. 114620/15/2602-50523-202071, s e p r o v a d y řízení z r u š u j í a v ě c s e v r a c í k d a l š í m u řízení žalovanému.
- II. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Miroslava Houšky, advokáta se sídlem V Jámě 1/699, 110 00 Praha 1, náklady řízení ve výši 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 19. 1. 2015, č. j. 114620/15/2602-50523-202071. Označeným prvostupňovým rozhodnutím – platebním výměrem – byla žalobci podle § 250 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, uložena pokuta ve výši 69 248 Kč za opožděné podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013.

Žalobce předeslal, že správci daně prostřednictvím datové zprávy ze své datové schránky zaslal v řádném termínu daňové přiznání jiného subjektu, a to společnosti ■■■, ve které je shodně jako u žalobce statutárním orgánem ■■■. Podle žalobce postupoval správce daně v rozporu s § 74 odst. 1 daňového řádu a v rozporu se základními zásadami správy daní

dle § 5 odst. 1 a 3 a § 6 odst. 2 až 4 daňového řádu, pokud žalobce postupem podle § 74 odst. 1 daňového řádu nevyzval k odstranění vady podání, resp. doložení daňového přiznání žalobce. Správce daně měl podání, k němuž bylo jako příloha datové zprávy připojeno daňové přiznání jiného subjektu, vyhodnotit jako podání, které není způsobilé k projednání. Pokud takto správce daně nepostupoval, byl žalobce zkrácen o ochranu plynoucí z § 74 odst. 1 až 3 daňového řádu. Žalobce svoji chybu nepopíral, namítal ovšem, že postup předpokládaný v § 74 daňového řádu slouží k nápravě takových vadných podání. Správci daně muselo být již při zběžné kontrole elektronického podání zřejmé, že datová zpráva odesílatele (žalobce) s předmětem „DPPO za rok 2013“ obsahuje jako přílohu daňové tvrzení jiného subjektu, adresované navíc jinému finančnímu úřadu. Žalobce dále poukázal na § 75 daňového řádu, který předpokládá, že nepřislušný správce uvědomí podatele o postoupení podání příslušnému správci daně. Pokud správce daně, byť nesprávně, postup podle § 75 daňového zvolil, měl o postoupení podání žalobce neprodleně informovat. Již toto by mohlo vést k nápravě chyby žalobce spočívající v připojení nesprávné přílohy. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně, a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odmítl žalobní námitky a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. V posuzovaném případě správci daně nevystaly natolik závažné či hluboké pochyby o uvedeném podání, pro které by byl povinen postupovat podle § 74 odst. 1 daňového řádu a vyzývat žalobce k odstranění vad podání. Obsahem podání ze dne 28. 3. 2014 označeného „DPPO za rok 2013“ učiněného u správce daně z datové schránky žalobce bylo daňové přiznání daňového subjektu [redacted] adresované Finančnímu úřadu pro hlavní město Praha, které bylo bez formálních i obsahových vad a vyžadované údaje z něj byly seznatelné. Žalovaný upozornil na to, že v praxi se stává, že daňové subjekty vědomě podávají podání místně nepřislušným správcům daně, a to i z datových schránek svých zplnomocněných zástupců. Proto uvedený postup nemohl být pro správce daně překvapivý. Správce daně není povinen podaná přiznání daňových subjektů kontrolovat ve lhůtě pro podání daňových přiznání, resp. v tzv. bezsankčním období pěti pracovních dnů ve smyslu § 250 odst. 1 daňového řádu. K námitkám týkajícím se porušení povinností podle § 75 daňového řádu žalovaný uvedl, že povinnost neprodleného jednání nepřislušného správce daně se vztahuje toliko na postoupení podání, nikoliv na uvědomění podatele o postoupení podání. Uvědomění se děje i neformální komunikací, zákonodárce ponechal na uvážení správce daně, jak a kdy o postoupení příslušnému správci daně podatele uvědomí. Správce daně povinnosti normované uvedeným ustanovením v posuzovaném případě dostal, když neprodleně dne 8. 4. 2014 podání, které obdržel dne 28. 3. 2014, postoupil. Nadto muselo být žalobci zřejmé, na jaký finanční úřad bude přiznání postoupeno, pokud byl tento finanční úřad v podání označen. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2014, sp. zn. 9 Afs 24/2013, žalovaný uvedl, že skutkový stav byl v žalobcově případě odlišný. Ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem v označeném rozsudku daňový subjekt k elektronicky učiněnému podání, označenému jako vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2011, připojil jako přílohu datové zprávy výpis z účtu jiného daňového subjektu, tedy podání, které se diametrálně lišilo od obsahu podání. V žalobcově případě však rozpor mezi obsahem podání a jeho označením nenastal, resp. podání nevzbudilo ve správci daně závažné a hluboké pochyby o tom, co jím mělo být sděleno. Proto také považoval žalovaný námitky směřující proti porušení základních

zásad daňového řízení za nedůvodné a navrhol, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce písemně replikoval tvrzením, že výklad §§ 70, 74 a 75 daňového řádu učiněný žalovaným je nesprávný. Podle přesvědčení žalobce musí správce daně činit kroky potřebné pro to, aby byly správně zjištěny a stanoveny daně, a tedy i upozorňovat podatele na to, že ze své datové schránky poslali daňové přiznání jiného subjektu, nikoliv daňové přiznání svoje. Žalobce poukázal na § 5 daňového řádu a připomenul, že správce daně má šetřit práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a při vyžadování plnění jejich povinností volit takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. V rozporu s touto zásadou je postup, kdy podatel není informován o tom, že ze své datové schránky zaslal daňové přiznání jiného subjektu, a o tom, že takové daňové přiznání bylo postoupeno na příslušný finanční úřad, a není informován dříve, než uběhne lhůta pro podání řádného daňového přiznání. V situaci, kdy z datové schránky daňového subjektu bylo zasláno daňové přiznání jiného subjektu bez plné moci, bylo na místě poučení a postup vedoucí k nápravě chyb. Žalobce upozornil na to, že správce daně jej k nápravě závadného stavu nevyzval, přičemž společnost ■■■ neměla nikdy plnou moc k zastupování žalobcem, a proto nebylo správné, pokud správce daně postoupil daňové přiznání příslušnému finančnímu úřadu.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s.

Skutkové okolnosti případu nejsou mezi účastníky řízení sporné. Z žalobcovy datové schránky Dats: j5egm5q byla dne 28. 3. 2014 odeslána datová zpráva ID 190137020 s označením „DPPO za rok 2013“, která byla doručena správci daně. Obsahem zprávy adresované Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu bylo přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 společnosti ■■■ se sídlem ■■■. Podatelnou správce daně bylo uvedené podání dne 8. 4. 2014 postoupeno Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu jako místně příslušnému správci daně.

Mezi účastníky sporu není sporu o tom, že správce daně žalobce nevyzval k odstranění vad podání a žalobce ani společnost ■■■ neinformoval o postoupení daňového přiznání uvedené společnosti příslušnému správci daně.

Z důvodu neevidovaného daňového přiznání správce daně žalobce výzvou ze dne 24. 11. 2014 vyzval k podání řádného daňového přiznání. Datovou zprávou ze dne 25. 11. 2014 žalobce v reakci na výzvu správce daně informoval o tom, že daňové přiznání podal dne 29. 3. 2014, což dokládal detailem doručanky ze své datové schránky. Téhož dne správci daně požadované daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 ve formě datové zprávy zaslal a vykázal v něm daňovou ztrátu ve výši 2 997 741 Kč.

Vzhledem k tomu, že daňové přiznání bylo vyhodnoceno jako opožděné, podané až dne 25. 11. 2014, uložil správce daně platebním výměrem ze dne 19. 1. 2015 žalobci pokutu za opožděné podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období

roku 2013 ve výši 69 248 Kč.

Žalobcovo odvolání proti uvedenému platebnímu výměru bylo žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 9. 2015 zamítnuto. Žalovaný se ztotožnil s postojem správce daně, když dospěl k závěru, že je povinností daňového subjektu dbát na řádné a správné vyplnění daňového přiznání. Protože v datové správě z datové schránky žalobce bylo dne 28. 3. 2014 odesláno přiznání k dani z příjmů jiného daňového subjektu, nemohlo být na toto daňové přiznání nahlíženo jako na daňové přiznání žalobce učiněné ve lhůtě pro podání daňového přiznání. Protože daňové přiznání žalobce bylo správcem daně řádně podáno až po výzvě k podání řádného daňového přiznání dne 25. 11. 2013, došlo k jeho podání 238 dnů po stanovené lhůtě. Zaslání daňového přiznání zcela jiného daňového subjektu z datové schránky žalobce bylo podle žalovaného tak zásadním pochybením, které mělo za následek nepodání daňového přiznání žalobcem v zákonem stanovené lhůtě, když datum vytvoření souboru daňového přiznání v březnu 2014 nemá na vyhodnocení podání vliv.

Předmětem sporu je tedy posouzení, zda správce daně vyhodnocením žalobcova podání jako bezvadného porušil § 74 odst. 1 daňového řádu. Správce daně nevyhodnotil předmětné podání jako vadné a bez dalšího jej postoupil Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu jako správcem daně místně příslušnému, a to aniž by o postoupení žalobce uvědomil. Zásadní je proto zodpovězení otázky, zda vložení přílohy datové zprávy, která byla adresována Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu a v níž bylo přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 společnosti České Kamenolomy s. r. o., nikoli však podatelovo (žalobcovo) přiznání k této dani, představuje vadu způsobující neprojednatelnost žalobcova podání ve smyslu § 74 daňového řádu.

Podle § 70 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), se *podání posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno*. Podle § 70 odst. 3 daňového řádu *z podání musí být zřejmé, kdo jej činí, čeho se týká a co se navrhuje*. V souladu s § 71 odst. 1 písm. b) daňového řádu *podání lze učinit písemně, ústně do protokolu nebo datovou zprávou odeslanou prostřednictvím datové schránky*.

Podle § 8 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), *k přístupu do datové schránky právnické osoby je oprávněn statutární orgán právnické osoby, člen statutárního orgánu právnické osoby nebo vedoucí organizační složky podniku zahraniční právnické osoby zapsané v obchodním rejstříku, pro něž byla datová schránka zřízena*.

Podle § 18 odst. 1 zákona o elektronických úkonech *fyzická osoba, podnikající fyzická osoba a právnická osoba může provádět úkon vůči orgánu veřejné moci, má-li zpřístupněnu svou datovou schránku a umožňuje-li to povaha tohoto úkonu, prostřednictvím datové schránky*. Podle § 18 odst. 2 zákona o elektronických úkonech *úkon učiněný osobou uvedenou v § 8 odst. 1 až 4 nebo pověřenou osobou, pokud k tomu byla pověřena, prostřednictvím datové schránky má stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný, ledaže jiný právní předpis nebo vnitřní předpis požaduje společný úkon více z uvedených osob*.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 2. 2012, č. j. 8 As 89/2011-31 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz),

úkon učiněný prostřednictvím datové schránky osobou oprávněnou či osobou pověřenou, která doložila své pověření, má podle § 18 odst. 2 zákona o elektronických úkonech stejné účinky, jako úkon učiněný písemně a podepsaný, proto nemusí být podepsaný elektronickým podpisem ve smyslu zákona č. 227/2000 Sb. o elektronickém podpisu. V návaznosti na uvedené je třeba zdůraznit, že podání učiněné právnickou osobou prostřednictvím její datové schránky osobou k tomu oprávněnou je projevem její vůle a tato právnická osob je podatelem.

Pro nynější věc je dále podstatné znění § 74 odst. 1 až 3 daňového řádu, podle něhož:

(1) Má-li podání vady, pro které není způsobilé k projednání, nebo vady, pro které nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní, vyzve správce daně toho, kdo podání učinil, aby označené vady odstranil podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou stanoví.

(2) Výzva obsahuje poučení o následcích spojených s neodstraněním označených vad.

(3) Budou-li vady podání odstraněny ve stanovené lhůtě, hledí se na podání, jako by bylo učiněno řádně a včas. Nebudou-li vady podání odstraněny, stává se podání uplynutím stanovené lhůty neúčinným, o čemž pořídí správce daně úřední záznam a vyrozumí podatele; vyrozumění není třeba v případě, že podatel na výzvu k odstranění vad neučinil vůči správci daně žádný úkon.

Dle § 75 daňového řádu *není-li správce daně, vůči němuž bylo učiněno podání, příslušný vést v dané věci řízení, podání neprodleně postoupí příslušnému správci daně a uvědomí o tom podatele.* Smyslem a účelem informování podatele dle uvedeného ustanovení je předejít škodám na straně podatele, jelikož podání nepříslušnému správci daně není spojeno se zachováním lhůty ve smyslu § 35 daňového řádu. Pro zachování smyslu a účelu je účelné požit komunikační prostředek vedoucí k co nejrychlejšímu informování podatele (k tomu srov. Komentář Daňovému řádu, autorů Lichnovský, Ondříšek, Nováková, Kostolanská, Rozehnal, 2. vydání, 2011, k § 75 daňového řádu).

Nejvyšší správní soud judikoval v rozsudku ze dne 15. 5. 2014, č. j. 9 Afs 24/2013-31, že smyslem § 70 odst. 2 daňového řádu je především to, aby podatel neutrpěl újmu jen v důsledku toho, že podání nesprávně označil. Smyslu § 70 odst. 2 daňového řádu by se přičilo, aby bylo pravidlo o převaze obsahu podání nad jeho označením automaticky aplikováno i na případy, kdy o vyznění podání jako celku existují vážné pochyby pramenící ze zásadních a na první pohled i laikovi patrných hlubokých rozporů mezi označením podání a jeho obsahem, přičemž pro tyto rozpory zpravidla prohlubované i dalšími okolnostmi případu nelze podání projednat. Lze si představit, že za takto zásadními vadami podání může stát mechanická chyba spočívající v přiložení nesprávné přílohy k datové zprávě. Má-li správce daně dle § 8 odst. 3 daňového řádu ve smyslu zásady materiální pravdy postupovat dle skutečného obsahu (významu) právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní, nesmí v první řadě existovat závažné a hluboké pochyby o tom, co vůbec mělo být podáním sděleno. Nejvyšší správní soud uzavřel, že posouzení podání dle jeho skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno, je možné tehdy, pokud podání netrpí vadami, pro které není způsobilé k projednání. Vada dle § 74 odst. 1 daňového řádu, která brání projednání podání, může spočívat také v nesrozumitelnosti či nejednoznačnosti podání pramenící z velmi zásadních a na první pohled i laikovi patrných hlubokých rozporů mezi označením podání a jeho obsahem, k čemuž však zpravidla budou muset přistoupit i další okolnosti přisvědčující této nesrozumitelnosti nebo nejednoznačnosti. Podstatné je, aby během posouzení podání vznikaly objektivní a zásadní pochyby o vyznění podání jako celku

bránící jeho projednání. K odstranění takové vady je třeba podatele vyzvat a nelze ji překlenout na základě mechanické aplikace § 70 odst. 2 daňového řádu.

V dané věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, neboť správcem daně byl porušen § 74 odst. 1 daňového řádu. Z podání žalobce ze dne 29. 3. 2014 nebylo možné ve smyslu § 70 odst. 3 daňového řádu beze všech pochybností zjistit, čeho se týká a co jím žalobce jako podatel zamýšlí. Podání bylo učiněno v souladu s § 71 odst. 1 písm. b) daňového řádu ve spojení s § 18 odst. 2 zákona o elektronických úkonech prostřednictvím datové schránky žalobce a dle jeho označení se mělo jednat o jeho daňové přiznání za rok 2013. Vzhledem k tomu, že do datové zprávy však bylo vloženo daňové přiznání jiného daňového subjektu, adresové nadto jinému správci daně, než vůči kterému byl podle § 70 odst. 1, § 73 odst. 1 daňového řádu úkon učiněn, vznikl zde rozpor mezi podáním, jak bylo formálně žalobcem jako podatelem označeno, a jeho obsahem. Správce daně neměl k dispozici ani plnou moc, na základě které by mohl dovodit, že žalobce jedná za daňový subjekt, jehož daňové přiznání bylo faktickým obsahem datové zprávy. Při posuzování žalobcova podání měly u správce daně vyvstat pochyby o vyznění podání jako celku a měl proto postupovat dle § 74 odst. 1 daňového řádu a odstranit vadu podání spočívající v jeho nejednoznačnosti, přesněji v rozporu mezi obsahem přílohy datové zprávy a osobou podatele a označením podání.

Tím, že správce daně žalobci neadresoval výzvu dle § 74 odst. 1 daňového řádu, ve spojení s tím, že jej ani ve smyslu § 75 daňového řádu neuvědomil o postoupení daňového přiznání jinému správci daně, došlo k tomu, že žalobce byl zkrácen o ochranu plynoucí z § 74 odst. 3 věty první daňového řádu. Tento nesprávný procesní postup správce daně však nelze přikládat žalobci k tíži. Žalobce následně vady svého podání ze dne 29. 3. 2014 odstranil, když dal jednoznačně najevo, že tímto podáním mínil skutečně podat vlastní daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2013 a také je doložil. Chybným postupem správce daně došlo k tomu, že žalobce tak učinil až dne 25. 11. 2014. Lze uzavřít, že v souzené věci nenastaly okolnosti, s nimiž § 250 odst. 1 daňového řádu spojuje vznik povinnosti hradit pokutu za opožděné tvrzení daně.

Soud z uvedených důvodů napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. Protože podmínky pro vydání platebního výměru nebyly naplněny, soud využil možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil také rozhodnutí správce daně vydané v I. stupni řízení.

Soud ve věci rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobce souhlasil a žalovaný k němu nevyjádřil ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

Ve věci neúspěšnému žalovanému soud tedy uložil, aby žalobci uhradil náklady řízení

spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, v odměně advokáta za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 6 200 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), 2 režijní paušály podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 600 Kč; a částku 1 428 Kč odpovídající 21 % sazbě DPH z odměny a příslušných náhrad v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s., celkem tedy ve výši 11 228 Kč. Soud nepovažoval odměnu a hotové náklady na právní úkon podání repliky za účelně vynaložené náklady žalobce, neboť replika obsahovala zopakování a zdůraznění skutečností již namítaných v žalobě a nepřinesla do věci nic nového. Žalovanému soud uložil, aby náhradu nákladů řízení žalobci k rukám jeho právního zástupce zaplatil v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 11. května 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu